

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului :
 Parohiile cl. I. pe un an 800 Lei
 Parohiile cl. II. 700 Lei
 Parohiile cl. III. și subclasă . . . 600 Lei
 Pentru particulari 500 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
 EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Prețul inserțiunilor

Concurs de prot. 1000 Lei. Parohii de
 cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei
 Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.

Nr. 7190 Pres. 1943.

SF. EPISCOPIE ORT. ROM.
 A CARANSEBEȘULUI

Veniamin,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
 al Eparhiei Caransebeșului

*Iubitului Cler și popor din această de Dumnezeu păzită eparhie:
 Har, milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos,
 iar dela Noi arhiereshi binecuvântări.*

*„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care
 bine am voit, pe Acesta să-L ascultați.
 (Mat. 17, 5)*

Iubiții mei fii sufletești,

Suntem în al treilea an de cumpănit războiul, care a cuprins aproape toate popoarele lumii Glasul Ingerului, care în noaptea sfântă a stătut lângă peștera din Vifleem, cu greu poate străbaie bubuitul armelor ucigătoare ca să ne aducă vestea de bucurie: „*Iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul! Că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul.*” (Luca 2, 10-11). Glasul argintiu al nevinovaților copilași răsună la ferestrele noastre, aducându-ne vestea cea bună în ajunul luminosului praznic pe care-l așteptăm cu toții, tineri și bătrâni de o potrivă, cu cântarea: „*Nașterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru răsărit-a lumii lumina cunoștinței, că întru dânsa ceice slujeau stelelor, dela stea s'au învățat, să se'nchine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus: Doamne, mărire Ție.*” (troparul praznicului)

Vorba sună ca argintul, tăcerea e grea ca aurul.

Dintre toate praznicile nici unul nu este așa de plin de duioșie și așa de familiar ca al Nașterii Domnului, mai ales în familiile cu copii. Acesta e praznicul căminului și al copiilor. La acest praznic toți membrii familiei se grăbesc — de ori unde ar fi — să ajungă acasă, ca să se poată bucura cu toți ai familiei de măreția lui. Pare că în noaptea sfântă domnește în toate casele deosebită duioșie și bucurie, împărtășindu-se de pacea plină de taină a nopții de Crăciun.

Nu numai noi, ci toate popoarele creștine dealungul veacurilor au prăznuit și prăznuiesc cu aleasă bucurie duhovnicească Nașterea după trup din preacurata Fecioară Maria a Fiului lui Dumnezeu, a Mântuitorului lumii, care este Iisus Hristos, laudând pe Dumnezeu împreună cu mulțimea de oaste cerească a îngerilor și cântând: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie*“. (Luca 2, 14.)

Pare că niciodată n'au răsunit cu atâta putere cuvintele *pace și bunăvoie*, de cari se leagă nădejdea de scăpare din această cumplită înclăștare a distrugerii și morții a atâtor milioane de suflete. Se încearcă tot felul de conferințe, alianțe și înțelegeri între diferite popoare mari, cari cred, că pot dicta pacea așa cum vreau ele și le cer interesele lor materiale și dorința de stăpânire. Aceste popoare se așează însă amar, dacă cred că vor putea aduce ele pacea durabilă după care oftează toată lumea. Și pentru ce? Pentru că ele lucrează contra voinței sfinte a lui Dumnezeu celui atot puternic, Făcătorul a toate, care conduce lumea după înțelepciunea Sa necuprinsă de mintea omenească. Dumnezeu a lăsat toate popoarele să trăiască în libertate, fie cât de mari ori cât de mici, ele fiind egale înaintea lui Dumnezeu și nu după numărul lor, ci după vrednicia lor vor fi judecate. Dreptul la libertate nu îl poate răpi nimeni. De aceea un popor care nu știe să-și prețuiască acest drept și să aducă toate jertfele pentru apărarea lui, nu are îndreptățirea să mai trăiască. De aceea *pacea* pe care voesc să ni-o impună unele popoare mari — împreună cu dușmanii păgâni ai credinței, bolșevicii dela răsărit, — nu e pacea după cari însetează lumea, căci e o pace bazată pe ură și nedreptate, lipsită de *dragostea creștină* adusă de Mântuitorul Hristos în lume.

O pace fără Hristos nu se poate închipui. Precum natura nu poate trăi fără soare tot așa omenirea nu poate trăi fără Hristos, carele este soarele lumii. Cu venirea Lui s'a risipit întunecul de pe pământ și lumina Lui luminează tuturor calea spre izbăvire, spre mântuire, El este „*Răsăritul cel de sus*“, „*Soarele dreptății*“, al dragostei și bunătații; El este *calea*, *adevărul și viața lumii*; El este „*lumina lumii*“ și „*cine-i urmează Lui, nu va umbla întru întunec, ci va avea lumina vieții*“. (Ioan 8, 12).

Precum la razele soarelui răsare viața pe pământ, tot așa la razele binefăcătoare ale Evanghellei Lui a răsărit o viață nouă în duh, a răsărit „*lumii lumina cunoștinței*“ binelui și răului și ne-a luminat calea mântuirii. Căci numai Hristos Domnul poate conduce corabia Bisericii prin valurile năpraznice ale vieții la limanul mântuirii. Mai ales în această groaznică înclăștare în vârtejul morții singura poruncă care trebuie să răsune la ușa sufletelor noastre este: „*Rămâneți întru Mine și Eu întru voi, căci fără Mine nu puteți face nimic*“ (Ioan 15, 4-5).

Astăzi răsună mai cu putere ca oricând glasul din cer: „*Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe Acesta să-L ascultați*“. (Mat. 17, 5).

„*Ascultați de Hristos*“, dacă voiți să ajungeți la limanul mântuirii, aceasta este porunca zilei de astăzi, pentru a putea ajunge la *pacea* mult dorită de toată lumea. Căci o pace durabilă fără Dumnezeu nu se poate, căci „*omenirea fără Dumnezeu, este ca o corabie fără cârmaci și nu poate ajunge la limanul mântuirii niciodată*“.

Mântuitorul nu ne aduce pacea cea „*lumească*“ a bucuriilor și plăcerilor, ci „*pacea Mea dau vouă, nu precum dă lumea, dau Eu vouă*“. (Ioan 14, 27).

După această pace în Hristos ne dorim cu toții, mai ales astăzi, când civilizația și lumea creștină se află în fața celui mai crâncen dușman ce-a amenințat bunurile sufletești ale omenirii și ale credinței, și anume bolșevismul fără de Dumnezeu, care amenință să facă una cu pământul tot ce-i este în cale. Pentru câștigarea acestei păci și pentru apărarea pământului scump al Țării și al Crucii, pentru apărarea Credinței noastre strămoșești, am intrat în acest războiu sfânt, ca să lăsăm urmașilor noștri moștenirea întreagă a înaintașilor noștri și să refacem Țara în granițele ei firești, cuprinzând pe toți românii de pretutindeni. Noi ne urmăm destinul istoric în această parte a lumii și facem voia cea sfântă a lui Dumnezeu, care ne-a așezat aici cu un

anumit scop, ca să apărăm credința și civilizația contra păgânilor dela răsărit. Și pentru că stăm aici pentru plinirea acestei misiuni dumnezeiești, Neamul nostru a fost apărat de mâna lui Dumnezeu atâtea veacuri de toate cotropirile barbare, și în viitor, numai punându-ne încrederea în purtarea de grije a Tatălui ceresc, vom putea răsbate prin toate încercările ce ne mai așteaptă. Un ochiu al Neamului și astăzi lăcrămează de durerile și necazurile ce le îndură o parte din frații noștri, pe cari trebuie să-i desrobim și să-i readucem la sânul cald al Patriei mame.

Iubiții mei fi sufletești,

Cu inimile pline de strălucirea acestui praznic dăm slavă și mulțumită lui Dumnezeu că ne-a ajutat să ajungem iarăși această luminată zi. Și bucuria noastră este izvorâtă din conștiința că astăzi s'a născut nouă „Mântuitor“ din dragostea cea nemărginită a lui Dumnezeu, din care se revarsă orice viață în lume. Și precum în casa fiecărui creștin nașterea de prunci este prilej de mare bucurie în familie, tot așa la plinirea vremii în marea familie a omenirii a fost prilej de mare bucurie Nașterea a însuși Fiului lui Dumnezeu, chip de rob luând, cu smerenie și sărăcie în staulul dobitoacelor, făcându-se pildă nouă tuturor.

Și nașterea de prunci în familiile noastre ne aduce bucurie și mângâiere, ceea ce ne face să ne îndreptăm cugetul către Dumnezeu și să-l mulțumim pentru acest dar trimis din voia cea sfântă a Lui, căci așa a rânduit Dumnezeu viața oamenilor, ca prin nașterea de prunci să se înmulțească și să stăpânească pământul. Și bunul Dumnezeu prin acest dar vine într'ajutor familiei, ca să aibă bucurie la tinerețe și toiag de sprijin și mângâiere la bătrânețe. Nașterea de prunci e o binecuvântare, iar lipsa de prunci este considerată ca o pedeapsă dela Dumnezeu. O casă fără copii e pustie și părăsită. Deaceea păcătuesc mult contra voii lui Dumnezeu și contra firii acei părinți, cari fac tot ce le stă în putință să nu dea naștere la prunci, și aceasta tot numai din cauza setei de petreceri și a lăcomiei de avere, ca nu cumva prin prea mult copil să se împartă averea. Și câtă durere se poate naște într'o familie, care-și leagă toată nădejdea de unicul copil, când acesta nu are zile și rămâne casa pustie și familia fără urmași. Multe femei ar da ori cât numai să poată îndrepta păcatul făcut la începutul căsniciei, în urma căruia numai pot naște prunci. În urma acestui păcat Neamul nostru, mai ales la noi în Banat, se stinge pe încetul cu voia păcătoasă a multora și rămân multe case pustii, încât vin străinii să ne ia locul și să stăpânească bunurile moștenite din strămoși, pe cari n'am fost vrednici să le stăpânim.

Cu părintească dragoste și îngrijorare pentru binele și viitorul copiilor noștri vă strig: treziți-vă cu un ceas mai de vreme și încetați cu viața legată prea mult de cele pământești și faceți-vă datoria față de Neam și Țară, înlocuind prin copiii voștri pe tinerii noștri eroi, cari și-au jertfit și-și jertfesc viața pentru binele vostru și al Țării.

Din dragoste față de pruncul Iisus, care ne aduce astăzi mângâiere și bucurie în casele noastre să facem legământ sfânt, că de aici înainte vom primi cu bucurie dăruirea de prunci, ca o binecuvântarea de sus și lui Dumnezeu să-i închinăm din frageda tinerețe, precum au închinat-o Domnului pe fecioara Maria părinții ei la etatea de 3 ani.

Războiul este o urmare a îndepărtării omului dela calea Evangheliei Domnului. Căci oamenii au considerat poruncile Evangheliei ca niște stăvilare contra plăcerilor și împlinirii poftelor și de aceea au căutat fericirea în afară de Dumnezeu și au găsit în schimb nefericirea și moartea. Chipul societății de astăzi este rezultatul acestei instrăinări, este opera diavolului, care caută să distrugă credința și toate operele ei. Și războiul este tot opera diavolului. Și ce este mai dureros, că și unii care își zic „creștini“ s'au aliat cu păgânii fără de Dumnezeu și în mândria lor lucră călcând poruncile Evangheliei, neținând seamă, că „Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă“ (Mat. 24, 11).

Războiul a adus multă suferință în lume, multe lacrimi și dureri în mijlocul Neamului și în multe din familiile noastre. Mulți dintre cei mai buni fii ai neamului și-au jertfit viața pentru binele și apărarea patrimoniului sfânt al Patriei și al nostru al tuturor, lăsând acasă atâția părinți, frați, soții și copii îndurerați, lipsiți de sprijinul și mângâierea lor. Alții s'au întors schilodiți la vetrele lor, lăsându-și părți din trupul sfânticat pe câmpul de luptă. Ca buni creștini se cade

să le venim tuturor celor lipsiți și îndurerăți într'ajutor cu vorba și cu fapta, alinându-le durerile ca și ei să simtă bucuria acestui praznic.

De aceea Vă rog „*fraților să nu slăbiți în a face bine*“, căci numai așa „*Domnul păcii Vă va da pace vouă pururea în toate*“. (II Tesal. 3, 16).

Nu pregețați cucernici părinți și ceilalți buni creștini ca din prisosul agoniselli voastre să jertfiți cât de puțin pentru alinarea suferințelor și ștergerea lacrimilor celor lipsiți, ca și ei să simtă căldura dragostei creștinești, pogorâtă în lume prin nașterea Mântuitorului lumii. Dați-Vă obolul vostru neprecupețit și ajutați operele de binefacere ale Consiliului de Patronaj și ale altor asociații caritative, ca ele să poată face tot binele pe care-l doresc.

Vă sfătuesc să lucrați mai cu osârdie ca până acum, să căutați, să duceți o viață cât mai cumpătată, ca să putem da Țării și Neamului tot ce putem ca să poată purta războiul până la sfârșitul victorios și să ajutăm tot odată și pe văduvele și orfanii scumpilor eroi, căci „*cine dă celor lipsiți, împrumută pe Dumnezeu*“.

Nu pregețați a înălța neîncetat rugăciuni fierbinți către Dumnezeu, ca să ajute M. Sale Regelui nostru iubit și mareșalului Conducător ca să ducă la bun sfârșit acest războiu reîntregind Țara și hotarele ei firești, sălășluindu-se *pacea și bunăvoire* între noi.

Cu aceste gânduri și îndemnuri vin la voi la acest luminos praznic și Vă urez ca împreună cu toți cei iubiți să-l prăznuiți cu mulțumire și frățească dragoste încă mulți ani fericiți.

Dat în reședința Noastră episcopescă din Caransebeș la praznicul Nașterii Domnului, în anul Mântuirii 1943.

Al Vostru al tuturor de bine voitor și iubitor părinte sufletesc

BCU Cluj / Central University Library **† Veniamin**
Episcop.

Răsărit-a lumii, lumina cunoștinții...

Srăvechi tradiții și obiceiuri creștine împodobesc aceste zile de sărbătoare, încât Nașterea Domnului este cea mai frumoasă și mai așteptată sărbătoare a anului.

Dar aceste tradiții și obiceiuri ne aduc o bucurie mult mai statornică, acea bucurie care de două mii de ani ușurează suferințe și înalță sufletul omenesc spre zărilor vecinicii.

Biserica, chemându-ne la prăznuirea acestei sărbători, își începe cântarea de preamărire cu aceste cuvinte: „*Nașterea Ta Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinții...*“

Să ne întrebăm în aceste zile, care-i lumina cunoștinții pe care ne-a adus-o Pruncul din ieslea Betleemului.

Nimeni nu poate tăgădui covârșitoarea influență pe care-a avut-o creștinismul asupra vieții omenești. Aducând o nouă concepție despre viață și rostul omului pe pământ, creștinismul a deschis largi orizonturi tuturor manifestărilor de viață spirituală, ca: filosofie, artă, literatură, raporturi sociale, etc. Tuturor acestor manifestări, creștinismul le-a însuflat un ideal care s'a realizat în atâtea opere nemuritoare, încât cu drept cuvânt civilizația noastră este socotită o civilizație creștină.

De aceea, Nașterea Mântuitorului nu-i numai cel mai mare eveniment din istorie, ci el este centrul istoriei universale. Dela el încoace se numără anii, veacurile și miile de ani și tot astfel dela el încolo, spre începutul lumii.

A căuta însă să înțelegem sensul creștinismului după măsura unei civilizații, oricât ar fi ea de strălucită, ar însemna să-l punem pe același plan cu atâtea alte evenimente sau civilizații cunoscute în istorie. Civilizații strălucite au existat și înainte de era creștină. Omenirea a dat filosofi renumiți, a dat genii strălucite în toate artele și științele, a dat eroi mari cari au acoperit cu umbra lor trecătoare unul, două sau chiar trei continente, într'o scurtă viață de om.

În alergarea omului după fericire și mânat de setea adâncă a cunoașterii, au răsărit, rând pe rând, civilizații și sisteme de gândire cari și astăzi atrag admirația noastră. Cât de puțin au răspuns ele acestui sentiment de o permanentă actualitate, se vede din adâncă tristețe care te cuprinde privind ruinele lor. Sunt pline muzecele Europei de zeitățile credințelor de altădată, e plină istoria filosofiei de sistemele cari au încercat să le explice. Dar nicio religie natu-

rală și niciun filosof nu ne-au putut dărui modelul unei vieți desăvârșite.

Ele sunt numai o mărturie, de-a-lungul istoriei, că omul a aspirat către o nouă viață.

Peste toate aceste civilizații, unele apuse de mult, altele în agonie, s'a ridicat o stea dinspre misteriosul Orient, acum aproape două mii de ani și s'a oprit deasupra Pruncului, născut în peștera din Betleem. Și din acea zi îndepărtată începe nu o nouă civilizație ci o nouă viață.

Înțelesul acestei vieți se rezumă în cuvintele Mântuitorului: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adaoge vouă“.

Aceasta înseamnă că viața noastră nu-i o simplă desfășurare de întâmplări, de dorințe și instincte ci un bun dăruit din partea Creatorului, o datorie despre care odată va trebui să dăm seama.

A trăi creștinește, înseamnă a avea conștiința că dincolo de frământarea clipei prezente, se oglindește, în faptele și gândurile noastre, ceva din permanența și maiestatea divinității.

„Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?“ — ne întreabă Mântuitorul. Căci sufletul, această antenă care prinde, pe undele îndepărtate ale infinitului, misterul divinității, nu se poate înlocui cu niciuna din bucuriile sau bunurile pământești. Când acest suflet se înalță pe aripile credinței până la Dumnezeu, atunci și viața omenească se înobilează și se înalță până la jertfa de sine prin iubirea aproapelui, prin iertarea și dreptatea dintre oameni.

Iisus Hristos este nu numai centrul istoriei universale ci și centrul inimii omenești. El luptă cu vrăjmașii săi binecuvântându-i, El întâmpină violența și viclesugul fariseilor și cărturarilor cu zâmbetul copilului născut în iesle. Biruința aceasta continuă fără sânge, fără victime, fără trâmbiți și fără prăzi împotriva vrăjmașilor săi, este minune din minunea petrecută în Betleem.

Vremurile în cari trăim sunt vremuri de exaltare ale orgoliului omenesc. Uriașul progres în cucerirea forțelor naturii i-a dat omului o prea mare încredere în forțele sale, desfăcându-l de legătura intimă pe care trebuie s'o aibă cu Dumnezeu.

Fără Dumnezeu și fără religie, popoare și indivizi au început să caute de câtăva vreme pe alte căi și pe baza altor concepții de viață, fericirea mereu visată.

Dar iată că oricât de infinite par posibilitățile de producție ale tehnicii moderne, fericirea aceasta, atât de mult trâmbițată la începu-

tul veacului nostru, întârzie să se arate. Din contra, belșugul întrevăzut prin deslănțuirea uriașelor forțe ale mașinei, are parcă ceva din tragicul ospaț al regelui Baltazar, de care ne amintește Biblia. Căci niciodată nu s'au văzut mai mari frământări și prăbușiri sociale ca în vremea noastră.

În loc să-și găsească fericirea, lumea noastră, tăgăduind pe Dumnezeu, și-a pierdut și liniștea și echilibrul sufletesc. Și când focul s'a aprins peste tot, când o muncă de secole se prăbușește în ruine, omul de astăzi se teme de ce-i în el, — de instinctele lui deslănțuite — și de ce-i în jurul lui.

Cât de luminoase și pline de adevăr apar, în haosul acestei vieți, cuvintele Mântuitorului: „Fără mine nimic nu puteți face!“ Când s'a rupt legătura dintre om și Dumnezeu și când în sufletul lui nu mai este forța credinței drept călăuză, atunci omul se înpăimântă de el, se înpăimântă de imensa singurătate din univers.

Dumnezeescul Mântuitor, a cărui Naștere o sărbătorim astăzi, ne îndeamnă să-i ascultăm chemarea mai ales în aceste vremuri:

„Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi da odihnă!“ Și această chemare pe care Pruncul din ieslea Betleemului o repetă de două mii de ani, n'a fost desmițită până azi de întreaga istorie a tuturor frământărilor și durerilor omenesți.

Arhim. Dr. L. Busuloc

Nașterea Domnului, săbătoarea păcii.

Religia creștină are în centrul său figura divino-umană a Domnului nostru Iisus Hristos.

Iisus Hristos este Domnul și Stăpânul nostru al tuturor; El a întemeiat religia creștină; Lui i se aduce cult pe sfintele altare ale Bisericilor; El trebuie să fie în inimile noastre, fiindcă El este inima creștinismului.

Cu vestirea mesianică a nașterii Sale, prin insufletele guri ale proorocilor și înfăptuirea acestui eveniment, în zilele împăratului August, cea mai minunată epopee, din câte le-a cuprins istoria omenirii, a început.

Întruparea și nașterea Fiului lui Dumnezeu sunt minuni printre cele mai de seamă din viața Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul și Mântuitorul nostru intră în lume în prea minunat chip, preface în minunate toate faptele și lucrurile cu care ajunge în atingere, cu care împreună lucră, și iese din lume tot atât de minunat.

El a sfințit, cu persoana Sa, oamenii, locurile și vremurile... Maica Îndurărilor noastre este Pururea Fecioară și Maică de Dumnezeu; Palestina este Țara Sfântă a întregii creștinătăți, iar vremurile nașterii și activității Sale, pe pământ, sunt cele mai minunate vremi, deoarece ele cuprindeau în sânul lor taina mare a persoanei istorice a lui Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat, necuprins și de-asupra timpurilor, Om adevărat, ca fiecare dintre noi, cuprins în timp și în trup...

Când s'a născut Domnul nostru Iisus Hristos, au colaborat împreună, la splendoarea acestui eveniment, toate puterile cerești și pământești, precum și oamenii, fapuri cuvântătoare, și animalele, fapuri necuvântătoare; îngerii, fapuri spirituale, se veseleau și cântau, iar stelele se supuneau vocii lui Dumnezeu, conducând din depărtări imense magii, la închinare, cu daruri prețioase...

Când s'a născut Iisus Hristos, s'au împlinit timpurile hotărâte de Dumnezeu, în suprema Sa înțelepciune, când putea să înceapă lucrul de mântuire a omenirii de păcatul strămoșesc.

Până la această împlinire s'au scurs multe sute și mii de ani grei și neguroși deasupra omenirii îngenunchiate sub tirania unui păcat, care i-a ros sufletul, i-a întinat trupul și a coborât-o îndărăt, de pe scara perfecțiunii, până la animalitate.

Timpul era de-ajuns, omul știa acum că prin propriile sale puteri nu mai poate ieși din impasul în care căzuse cu bună știință.

Trebuia, pentru împăcarea omenirii cu Dumnezeirea lezată prin păcat, o persoană minunată, alcătuită dintr'un om care să reprezinte omenirea, așa cum o reprezentase Adam în păcat, și dintr'un Dumnezeu, care să împace pe Dumnezeu Tatăl.

În persoana ipostatică a Domnului nostru Iisus Hristos se împlinește minunea minunilor: *se împacă Dumnezeirea cu omenirea...*

Pacea, mult dorită pace între Dumnezeu și om, începe cu venirea Domnului nostru Iisus Hristos...

Pacea înconjoară pe Iisus Hristos dela venirea Sa și până la înălțarea Sa la cer. Venirea Sa coincide cu acea vestită „*pax romana*“, unică în istoria popoarelor, când împăratul August, după cuceriri multe și războaie grele, stabilește domnia păcii...

Nașterea Sa este salutată de coruri îngeresti ce cântă: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie!*“

Activitatea Sa întregă este desăvârșită sub semnul păcii: „*Pace vouă!*” și „*Pace las vouă...*”
Nașterea Domnului este, astfel, sărbătoarea păcii...

Vremurile noastre însă, vremurile acestea ce le trăim noi, au încetat de mult să mai fie vremuri de pace... De vreo cinci ani, în locul corurilor de îngeri bubue tunul; în locul cuvintelor de pace răsună mugetele de ură ale mașinilor războiului total; în locul rugăciunilor gem răcnetele răniților și vaerele muribunzilor...

Trăim vremuri de războiu înfricoșat și apocaliptic...

Domnul nostru Iisus Hristos însă, se naște între noi din nou, ca acum două mii de ani... Corurile îngerilor vor răsună din nou... rugăciunile se vor înălța către ceruri... clopotele vor răsună, în slujbă sfântă...

Să ne rugăm lui Dumnezeu, ca nașterea Domnului nostru Iisus Hristos din acest an să liniștească urile dintre oameni și să apropie pacea de sufletele noastre sbuciumate.

Prof. Dr. Petru Rezuș

La plinirea vremii...

De multă vreme omeneirea cumpănea în inimă proorociile care vesteau apropierea sosirii Mesiei. Nerăbdare mare se încuibărise în întreaga ființă a acelor care de-o vecinicie pândiau venirea Celui promis.

Chinul nesiguranței era apăsător; povara așteptării era grea; neliniștea lăuntrului era adâncă...

Ci iată, la plinirea vremii, furtuna sufletelor s'a potolit: coboriți-s'a atunci, din vecinicia cerurilor, Fiul lui Dumnezeu cel iubit, arătându-se în fire omenească Cel necuprins nici de nezagăzuita minte, necum de mărginita humă.

Întrupatu-s'a, spre a oamenilor mântuire, icoana care cu îndărătnicie dănuise, de-a-lungul veacurilor, în fața ochilor de vizionari ai proorocilor Scripturii, extaziați de frumusețea-I supra-pământească.

Îndeplinitu-s'a făgăduința Tatălui: spre sfărâmarea puterii șarpelui, s'a născut, în chipul unui Prunc lipsit de putere trupească, Arătătorul drumului care duce la mântuire și la vieața cea de veci!

*

... Primul culcuș I-a fost ieslea înșesată cu fân bineimirositor. Nu că I-ar fi fost greu să-și aleagă loc de naștere vreun palat și leagăn căptușit cu mătăasă, ci pentrucă din prima clipă a ființării Lui între noi, prin propria-I pildă, ne

învața că mântuirea și fericirea nu rezidă în avere, purpură și vison, ci vieața de veci o primesc accia care și-au strâns „comoară în cer”.

Nu este necaz, grijă, durere sau desnădăjduire omenească, oricât de mare i-ar fi povara, care să nu-și găsească ușurare în învățăturile dumnezeescului Prunc, căci toate împrejurările vieții, triste sau vesele, le-a folosit în activitatea Lui de mai târziu, drept iscusite exemple pentru ajungerea la țelul ales de El ca misiune pământească: mântuirea oamenilor...

Suntem îngrijorați cumva că nu avem cu ce ne înveșmânta? Blandul Iisus ne ușurează grija, șoptindu-ne în ureche: „luați seama la crinii câmpului... Nici Solomon, în toată mărirea lui, nu se înveșmânta ca unul dintre ei”.

Ne chinuie gândul lipsei de hrană? Înțelepciunea Mântuitorului ne mângâie, murmurând în auzul nostru: „Uitați-vă la păsările cerului, că nu samănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare, și Tatăl vostru cel cereșc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus de ele?”

Este bolnav, fără putință de vindecare, vreunul dintre noi? Să ne amintim că minunatelor tămăduiri, săvârșite de Domnul nostru Iisus Hristos, le premergea întrebarea: „crezi?” Crezând, cu tărie nesdruncinată, de ce nu ne-am vindeca și noi?!

Frământată este oare mintea noastră de groaza gustului morții? Numai la Mântuitorul găsim alinarea acestui chin: „cine ascultă cuvântul meu și crede în cel ce m'a trimis pe mine, are vieață vecinică și-lă judecată-nu vine, ci s'a mutat din moarte la vieață”.

*

Nașterea Domnului este sărbătorită cu deosebire de copii, căci ei, prin nevinovăția sufletului lor, sunt cei mai aproape de strălucitoarea curățenie a Pruncului cereșc.

De ce ne-am minuna deci, de bucuria cu care ei se pregătesc, an de an, pentru prăznuirea ei, prin înnoirea fermecătoarelor datini?

„Seară mare” este, cu adevărat, cea a Nașterii Domnului.

„Veste minunată” este cea a întrupării tainice a Cuvântului!

... Câtă mângâiere ar fi sufletelor noastre trudite, dacă cristalinele glasuri ale micuților colindători ar trezi în inimile noastre — cuprinse, un moment doar, de vraja vecinicilor melodii — ecoul laudei cântate de oștile cerești: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”!

L. D.

La Pragul Peșterii Viflăemului...

Sunt aproape două mii de ani de atunci, când sorocul făgăduințelor implinindu-se, undeva, în marginile cetății Viflăemului Iudeii, „Cuvântul“ v'a întruchipat în ființă omenească.

Hristos s'a născut, deslușind tainele neînțelese de neputincioasa minte omenească, învăluită 'n promoroaca tăbărâtelor preocupări, închegate 'n albia deșertelor zădărnicii.

Veacurile absorbite de momentul mesianic, s'au conturat a avea 'n părția mănunchiului de raze slobozite din țăriile înălțimilor, închipuind, cu semn de binecuvântare, împreunarea harului de sus cu nevrednicia celor de jos.

Dar materializarea Cuvântului presupune înfăptuirea — prin făgăduință — a iertării...

Și iertarea dăruită prin făgăduința împlinită, înseamnă revărsarea prisositoare a dragostei.

Cartea Sfântă ne spune că Dumnezeu așa de mult a iubit lumea, încât pe singurul Său Fiu L-a trimis în lume, ca dăruindu-Se lumii, să ridice lumea din glodul păcatului adamitic, pe soclul măreției ei celei dintâiu, schimbând omenirea din slugarnica-i stare de robie, în moșteană fiiască, a făgăduințelor prin Cel trimis în lume: Iisus Hristos, izbăvitorul lumii.

Într'un ungher întunecos al Peșterii Viflăemului, învăluit în scutecele lacrimilor nevinovăției Maicei Preacurate, pe un mănunchi de fân, Copilul Dumnezeu, înrămuit în ingerescul cânt de slavă, primește daruri dela magi, rugă dela păstori și bucurie dela oameni.

În împletitura de vrajă a nopții Galiliene, a fost ca o adăugire exaltarea firei.

În despical cerului zorit de apariția stelei celei mari, în tălăzuirea înfiorătoarelor momente unice în viața omenirii, ca într'o ghicitură, lumea a văzut tainele destăinuite ei, prin acea magică străfulgerare.

Vremelnicia încadrată 'n veșnicie s'a smuls din cleștele țintelor ca 'n faptul descătușării, să zălojească, în tiparnițe de vreme rotunjite, înfăptuirea proorociilor.

Trosnind din închieturi s'a sguduit gândirea, în țandările neputinței s'au sfărâmat filozoficeștile învățături.

Inecate în deșertăciune, prădatu-s'au retroriceștile icniri.

„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace între oameni bunăvoire.“

Solie îngerească, în mijitul zorilor pe baldahinul cerului sfredelit de luciu de stele multe, cu luceafărul în scăpătat.

Vestire atotcuprinzătoare, pe temeiul de

poruncă, crestată în gând diafan de povață, — spre o nouă viață.

Mărire și pace, lucrări a avea deslușite, depe diptihul Dumnezeștei buneivoințe, darnic răvășite peste răzoarele lumeștilor învârtoșiri.

La pragul Peșterii Viflăemului, și azi ca și acum aproape douăzeci de veacuri, se 'ncheagă atâtea gânduri sfredelite de zăbavnice așteptări. Să 'nchin bătând mătânii atâtea frunți, adânc dunguite de nevolnice îngrijorări.

Și plâng atâția ochi, de mame și copii, împresurând icoane, scumpe amintiri, de părinți luptători, plecați de lângă ei, în zări îndepărtate, mulți morți pe altarul Țării, eroi căzuți.

La Peștera săracă, smeriți la pilda magilor dela răsărit, ne aplecăm genunchii, zorind gândul în rugă, cerșindu-ne iertare.

În vibrația cântului din ceruri, trudiți nă înălțăm ochii, smălțând cu luciu de lacrimi, cărări de crez creștin în răsplătire: Renașterea României, în vechile-i hotare și-o cruce biruitoare pe-a jertfelor altare...

Preot A. Gh. Mihailoviciu

Cuvânt despre colinde.*

Imaginația omenească, stăpânită de sensibilitatea creștină, a creiat o cunună minunată de frumuseți ce decorează cu deosebire momentul apariției Mântuitorului în lume, nașterea Pruncului Iisus.

Atât de complexă este semnificația acestui întâi act al economiei creștine, încât am putea zice că sărbătoarea Crăciunului, a nașterii sfinte dela Vitleem este înșasi sărbătoarea vieții, a belșugului în lume.

Ce sunt oare sămânțele de grâu sau de porumb pe care gospodinele le aruncă după puzderia de pițărâi în Ajun, decât simbol și începătură a unui nou rod, a unui belșug, așteptat cu cele mai atavice instincte, binecuvântat de aurora dimineții creștinătății?!

Atât de frumos a potrivit poporul nostru sărbătorirea cu demnitate a Crăciunului la rosturile lui străbune, de om legat de glie și de roadele ei, că îl onorează deopotrivă prin simplitatea, sobrietatea sau curăția lor, ca și prin nevătămarea sfințeniei profunde a sărbătorii creștine.

Colindele — din comoara cărora Corul nostru, la dorința Prea Sfințitului Episcop Veniamin, ne aduce astăzi câteva nestemate —

* Cuvânt rostit Duminică trecută din prilejul concertului de colinde din Caransebeș.

sunt cea mai discretă și mai nobilă urare pe care lumea creștină o face din o convingere și o simțire cu adevărat domnească.

Domn se naște astăzi, spun colindătorii, Vă vestim un prințisor spun tot ei, iar inimile românești îl vestesc cu o caracteristică sfială, pe care o încearcă buzele omenești în noaptea miraculoasă și preasfântă.

Fiecare om așteaptă pe Pruncul Iisus în intimitatea vieții și a căminului familiar. Și desigur se consideră stingher și chiar nenorocit acela, pe care acest fericit eveniment îl ajunge afară de cercul celor dragi și apropiați ai săi. Toată duioșia omenească se revarsă acum în forme și proporții pe care nici o altă sărbătoare nu le cunosc.

Crăciunul este sărbătoarea familiei creștine.

Și cu cât perspectiva de spațiu și cea de timp ne depărtează mai mult de acel unic moment, vestit de proroci și indicat de steaua dela răsărit, cu atât nașterea din ieslea dobitoacelor, tocmai prin simplitatea ei, prin sărăcia ei desăvârșită, ne cucerește și ne copleșește. . .

Cred, cinstită asistență, că singurătatea sfintei familii, părăsită la margine de oraș, ca și tot complexul de împrejurări în mijlocul cărora apare Pruncul Iisus, în sufletul nici unui popor nu a găsit atâta ecou și atâta înțelegere câtă a găsit la poporul nostru românesc, care și el s'a considerat o familie de oameni săraci, urgisiți de soartă, lăsat să bată zadarnic pela toate ușile bucuriilor pământești. Căci nici odată cel avut nu crede săracului, iar cel puternic și îmbuibat nu are inimă pentru mizeria din lume.

Cum însă poporul nostru este un popor de țărani, iar agricultorul și peste tot omul dela țară e cel mai curat la suflet, căci între el și Dumnezeu nu se interpun idoli, mila și caritatea sunt decoruri sufletești ce disting prin eselență pe poporul nostru. El își dă bucătura dela gură, el își dă și cămașa, ca acel fericit din poveste care bucuros dădea cămașa proprie căutătorului de fericire, dar nu o avea.

O singură împrejurare întunecă optimismul nostru în legătură cu virtuțile constatate și recunoscute ale acestui popor român, care din fericire sau mai precis din nefericire pentru noi bănățenii, e proprie numai Banatului nostru.

Familia creștină a românului bănățean trebuie să fie foarte adesea stingheră ca și pribeagul sau înstrăinatul de cămin din seara sfântă a Ajunului. Căci este știut cum o bucurie, cu cât se împărtășește în cerc mai larg, cu atât gradul ei de intensitate crește. E para-

doxal și e greu de înțeles cum poporul acesta, care de milenii poartă în sânge porunca grijei de vatra familiară, are cultul morților, cu migăloasă atenție pentru petrecerea fericită a sufletului în lumea umbrelor și cu dragoste pentru belșug în toate, privește cu ochi sceptici sau indiferenți cum vâjnoasele crengi ale arborelui familiar se împuținează una câte una!?

Ce folos că holdele sunt coapte și pline de rod? Ce folos de curțile încărcate, de casele împodobite și de tot belșugul, dacă în casele noastre pruncul Iisus nu are cui să aducă daruri, cui să-i lase o creangă de brad împodobit? . . . Familiile acestea nu sunt familii omenești, căci aci nu înflorește un zâmbet, nu vin îngeri la fereastră și Moș-Crăciun se întoarce amărît cu traista lui cu daruri. Grozav trebuie să se simtă nefericită o familie fără copii și de amărîtă o femeie ce nu cunoaște bucuria de mamă!

Iată pentru care motiv colindele binevestitoare ale Onorabilei Reuniuni sunt vrednice de lauda și de recunoștința noastră, căci trezesc în noi o seamă de preocupări și stări sufletești superioare. În alte orașe și la alte confesiuni asemenea concerte de colinde sunt îndeletniciri frecvente. La noi sunt mai puțin frecvente și e păcat că farmecul produs de acestea nu poate străbate și mai departe, în cercuri mai largi, și mai cu seamă în lumea curată a satelor.

Cântarea, și prin eselență colinda, are darul să creieze stări sufletești potrivite pentru aruncarea unei semințe de învățătură bună, pentru depărtarea unor prejudecăți sau moravuri greșite.

Vechii Romani, oameni pe cât de înțelepți pe atât de practici, spuneau că e mai potrivit să spuni adevărul râzând — sau haid să zicem cântând; și tot ei spuneau că e bine ca aceea ce e de folos să fie învelit în dulceață. . .

Satele noastre în care colindătorii din seara de ajun sunt cam aceiași pițărâi cumiști din dimineața Ajunului — nu cine știe ce profitori sau speculanți cum se întâmplă uneori la orașe, unde moravurile se cam stâlcesc, sunt vrednice de un viitor mai bun.

Cuvântul înaripat și fermecat al bunelor noastre coruri din orașe să le învălue cu vraja sau măcar cu dragostea lor; — atunci un atare concert ca cel de astăzi — desigur ne-a dat mai mult decât o distracție de ordin superior, pentru care încă îi suntem profund recunoscători.

DE NAȘTEREA DOMNULUI.

Pe drumul orașului Betleem învăluit de liniștea nopții, bătrânul Iosif însoțit de Sf. Fecioară Maria, pășiau trudiți și împovărați de drumul obositor și îndelung parcurs. În fiecare poartă bătrânul Iosif a bătut, pentru a fi primit și adăpostit peste noapte, dar nicăeri n'a fost primit. Cu pașii trudiți ei bat mereu... fără a fi primiți, căci cei mai mulți — din ai Lui — au uitat profeția lui Moisi, ducându-și viața în cumplite nelegiuiri; Cartea sfântă nu se mai vede nicăerea, ea stă prăfuită într'un colț, dată chiar de către cei chemați, de mult uitării...

Și în liniștea crescândă a nopții, undeva la marginea satului, într'o peșteră putură să-și găsească adăpostul atât de mult dorit și cerșit.

Aceea care purta în pântecul ei pe Fiul lui Dumnezeu simțea apropierea marelui eveniment: Nașterea pruncului divin. Noaptea mântuirii, noaptea care a rupt istoria lumii în două, risipind întunerecul și împrăștiind lumina binefăcătoare a mântuirii asupra omenirii. Ce frumoasă și înălțătoare veste — Nașterea Mântuitorului — care de aceeași oameni păcătoși avea să fie osândit, să urce Golgota durerii, pentru că îndrăznise cu a Sa bunătate dumnezeiască atâtea dureri și suferinți a ușura.

„Că așa a iubit Dumnezeu lumea cât și pe Fiul Său cel unul născut l-au dat ca tot cel ce crede în El, să nu piară ci să aibă viață vecinică“ (I. 3, 16).

Gândurile noastre să sboare spre Acela care acum 2000 de ani a zâmbit atât de fericit în peștera Betleemului, la Iisus Hristos, la care a venit să se închine Craii Răsăritului și dela care și noi în zilele noastre când atâtea inimi sângerează, să așteptăm să împrăstie din nou iubirea deapropelui, curmarea răutății și a suferinței din lume.

Iisus din Betleemul sărăcăcios din noaptea Nașterii, să arate lumii pierdute drumul spre lumină, spre pace și armonie deplină. Lumea întreagă să se roage cu genele ude de lacrimile pocăinței, cu sufletul înfiorat, pentru împăcarea tuturor sufletelor, ca toți într'un glas să cântăm: „Mărire întru cei de sus și pe pământ pace între oameni bunavoire.“

Gh. Dalea

Predică la Nașterea Domnului¹.

„Mântuire a trimis Domnul poporului său“ (Priceasna dela Nașterea Domnului).

Iubiți creștini,

Ni se înalță sufletele, ni se înveselesc fețele, tot trupul este cuprins de o bucurie tainică când auzim această priceasnă, care cu atâta măreție se desprinde de pe buzele cântăreților.

„Mântuire a trimis Domnul poporului său“ — a spus Psalmistul —, „Bucurați-vă“ au zis îngerii păstorilor, „că azi Vi s'a născut vouă Mântuitor, care este Hristos Domnul“ (Luca, 2, 10-11).

Și în adevăr, bucurie ne-a adus Nașterea Domnului — după cum citesc și de pe fețele voastre, — bucuria am simțit cu toții, începând din seara ajunului, când copiii nevinovați colindă la ferestrele noastre, întonând cântări de bunăvestire, de mântuire, ca oarecând îngerii, aducând laudă celui născut în iesle zicând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunavoire“ (Luca, 2, 14).

Astăzi, iubiți creștini, este începătura mântuirii noastre și arătarea Tainei cei din veac; astăzi Fiul cel născut din Tatăl mai înainte de veci se naște în timp din Preacurata Fecioara Maria, în Vitleemul Iudeii.

„La început era Cuvântul — Fiul — și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul“ — zice sf. Evanghelist Ioan, 1, 1. „Cred, și 'ntr'unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, carele din Tatăl s'a născut, mai înainte de toți vecii“ — zicem în Simbolul credinții.

Fiul, Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos, este născut din Tatăl mai „înainte de toți vecii“, înainte de crearea lumii, și cum de se naște iar? — mă veți întreba, iubiți creștini.

Pentru ce s'a născut Iisus? Pentru ce a venit Dumnezeu pe pământ, chipul robului luând? Pentru noi și pentru mântuirea noastră a venit — răspundem.

Frați creștini,

Bunul Dumnezeu după ce a creat toate pe pământ, în ziua a șasea a creat și coroana creaturilor Sale, pe om, pe care l-a făcut după

1. Rostită în 1926 de Gheorghe Cotoșman, ca student în an. III la Academia teologică din Arad.

chipul și asemănarea Sa, dându-i o schinteu din dumnezeirea Sa, dându-i suflet rațional și nemuritor.

Adam împreună cu femeia sa Eva au fost puși în Raiul fericirii, bucurându-se de toate bunătățile lui, având, însă, porunca să nu mănânce din *pomul cel oprit* și tainic.

Diavolul, însă, amăgește pe protopărinții noștri, cari calcă porunca Creatorului. Din acea clipă ei și-au pierdut și bunătățile ce le-au primit dela Dumnezeu: mintea li s'a întunecat, voința le-a slăbit, căutând mai mult spre rău decât spre bine, ba ce este mai mult, au devenit muritori pe acest pământ, și au fost scoși afară din Rai, ca pedeapsă pentru neascultarea lor, pentru mândria lor de a fi încercat să devină ca Dumnezeu de mari, după cum le-a făgăduit diavolul până ce i-a amăgit.

Lui Dumnezeu în atotbunătatea și milostivirea Sa, i s'a făcut milă de creatura Sa, de lucrul mânilor Sale, și, ca să nu-și piardă nădejdea mântuirii, nădejdea reîntoarcerii în Rai, Dumnezeu le promite un Mântuitor, care va zdrobi capul șarpelui, al diavolului și-i va readuce în Raiul fericirii, din care au fost alungați.

Dumnezeu, iubiți creștini, dela început făgăduiește oamenilor că le va trimite Mântuitor, dela început și-a arătat mila și iubirea față de creatura Sa.

Oamenii scoși din Rai nu numai că nu s'au îndreptat, ci mai mult s'au depărtat de Dumnezeu. Când păcatele oamenilor au ajuns la culme, Dumnezeu pedepsește omenirea cu potopul.

Nici după potop omenirea n'a călcat pe căile Domnului, ci mereu se tot înstrăina de El, urmând căile diavolului. Chipul lui Dumnezeu din inimile lor l-au lăpădat, înlocuindu-l cu cel al animalelor, idolilor și al altor lucruri cioplite.

Dumnezeu, prin gura Proorocilor săi, a chemat omenirea dela calea rătăcirii și a peirii, pe care a plecat, la calea adevărului, la calea luminii și a cunoștinții lui Dumnezeu.

Oamenii orbiți de numărul mare al păcatelor, n'au dat ascultare poruncilor Domnului.

Sclavi diavolului și slujitori păcatelor și fărădelegilor, oamenii n'au mai putut să-și ridice fruntea spre cele înalte, n'au mai fost capabili să ajungă la starea de curăție morală de care au fost părtași protopărinții noștri înainte de cădere.

Cu toate că firea omenească se abătuse

mult dela calea cea adevărată, totuși a rămas în firea omenirii un *dor* de a se ridica din acea stare păcătoasă. Schânteia dumnezească, sufletul din om căuta să se ridice iarăși la Creatorul său, după al cărui chip și asemănare a fost făcut.

Omenirea — în starea aceasta — se poate asemăna cu fiul cel desfrânat din Evanghelie, care, căindu-se, Tatăl, Dumnezeu îl primește iarăși cu bucurie zicându-i; „mort ai fost și ai înviat, pierdut ai fost — adevărat în păcate — și te-ai aflat“ (Luca 15).

Că a venit Fiul omului să mântuiască pe cel pierdut.

Cu adevărat, iubiți creștini, pierdută a fost omenirea în urma păcatului. Un tată, dacă vede că fiul său s'a abătut dela poruncile sale, a ajuns să fie de râsul oamenilor, caută toate mijloacele posibile să-l îndrepte și să-l aducă la calea cea adevărată. Dacă un tată pământesc se îngrijește așa de fiul său, cu atât mai vărtos se îngrijește Dumnezeu de oameni, pe cari i a făcut după chipul și asemănarea Sa.

Păstorul cel bun, care a lăsat cele 99 de oi în munte și s'a dus să caute pe cea rătăcită, este însuși Dumnezeu, care a lăsat cele 9 cete cerești, îngeri și arhangheli, și s'a coborât pe pământ ca să mântuiască pe cei rătăciți, să ne caute pe noi oamenii, cari am rătăcit în noianul păcatelor.

Ca să ne poată mântui, Dumnezeu a trimis pe însuși Fiul Său pe pământ, Insuși s'a coborât, luând trup omenesc din Fecioara Maria. Dumnezeu să se facă om? Dumnezeu să se coboare pe pământ? Se poate așa ceva? Nici Mariei nu-i venea să creadă cuvintelor arhanghelului Gavriil, care-i vestea că va naște pe Mântuitorul, dar acesta o încredințează, că la Dumnezeu nici un lucru nu e cu neputință. Taină mare este aceasta, după cum zice sf. Scriptură. „Mare este Taina creștinătății, Dumnezeu s'a arătat în corp“ (Col. 2).

Și'n adevăr, fraților, Dumnezeu s'a coborât din cer pe pământ acum 1926 ani, a coborât cerurile pe pământ, ca să ne ridice pe noi la locul unde tronează El cu Sfinții Săi îngeri.

Toate acestea le-a făcut Dumnezeu din iubirea Sa față de oameni. Iubirea și grija cea mare a lui Dumnezeu se poate vedea de acolo, că pe când la început a făcut toate numai cu cuvântul, acum El însuși se coboară pe pământ să mântuiască oamenii prin jertfa și pilda vieții Sale; la început El a făcut pe om după chipul și

asemănarea Sa, acum El ia chipul și asemănarea omului, ca să ne mântuiască.

Oare nu putea Dumnezeu numai cu cuvântul să ne mântuiască, El care a făcut lumea numai cu cuvântul? Și așa putea, căci „voiei Lui cine se poate împotrivi?“

Dar, atunci noi am fi cunoscut numai *atoputernicia* Lui, iar despre *bunătatea și iubirea* Lui cea fără margini n'am fi avut nici o idee. Duhul numai cu Duhul poate vorbi, iar Dumnezeu a venit în corp, spre a fi mai aproape de oameni și spre a fi pe deplin înțeles.

Iubiți creștini.

În vreme ce omenirea zăcea în întunecul păcatelor, apar zorii mântuirii; Soarele dreptății răsare în peștera din orașul Vitleem, alungând întunecul moral și luminând omenirea cu lumina cunoștinței de Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu, stăpân a toată făptura, Împărat al împăraților, ne așteptam să se nască într'un palat frumos împodobit cu toate frumusețile pământului, dar, oamenii, în răutatea lor, nu L-au primit nici măcar în casă, ci a trebuit să se nască într'o peșteră afară din oraș, în ieslea dobitoacelor, ca și cei din urmă muritori.

Mărirea Domnului însă s'a arătat și în peșteră. Lumina dumnezeiască a luminat peștera. Cerul sălta de bucurie, îngerii împărtășind păstorilor vestea mântuirii și a bucuriei, cu toții cântau, aducând măriri și laudă lui Dumnezeu, Celui ce s'a născut în iesle: „Mărire întru cei de Sus...“

Pământul cu cerul împreună se bucură și saltă de bucurie că Dumnezeu a plinit promisiunea Sa, trimițând mântuire poporului Său. Magii, Craii dela Răsărit s'au grăbit să vină să vadă pe Cel prezis de Prooroci, și, călăuziți de steaua care le lumina calea, au venit și s'au închinat Pruncului, aducându-I daruri „aur, smirnă și tămâie“. Numai Irod și cu el tot Ierusalimul se tulbură, numai el n'aștepta cu bucurie venirea Mântuitorului prezis de Profeți. Frica că-și va pierde sceptrul, toiagul împărătesc, îl mistuia, îl chinuia, crezând că Hristos se va face împărat pământesc și-i va lua tronul; de aceea în turbarea sa omoară toți pruncii dela 2 ani și mai mici, în credința că va pierde și pe Mântuitorul. Dar amar s'a înșelat!

Împărăția Lui nu era din lumea aceasta — precum Însuși a zis.

Gh. Cotoșman

(Urmează)

CUVÂNTUL VIEȚII

(I IOAN 1)

XIII.

Semnul renașterii.

La Dumineca dinaintea Botezului Domnului.

(Marcu 1, 1—8).

„Eu am botezat cu apă, Acela vă va boteza cu Duh sânt și cu foc“
(Marcu 1, 8; Matei 3, 11).

Pe cât de mare este în sine „taina creștinătății“, pe atât de minunată este în desfășurarea ei în timp, pentru mântuirea lumii întregi și a fiecărui inș în parte.

Înainte vestirea tainei.

Ascunsă ca aurul în pământ, abia sesizată de câțiva păstori și trei împărați, păstrată în inima duiosă de mamă, a Preacuratei Fecioare Maria, Maicii Sale, și supusă legilor firii după trupul cel cuprinzător de Dumnezeu al Domnului nostru Iisus Hristos, taina creștinătății se desvăluie, pe zi ce dumnezeescul Prunc „creștea și se întărea cu Duhul, umplându-se de înțelepciune și Harul lui Dumnezeu era peste Dânsul“ (Luca 2, 40).

În același timp, în pustia Iordanului „creștea și se întărea cu Duhul“, Glasul Cuvântului, Sfeșnicul Luminei „fiind în pustie până în ziua arătării Sale către Israil“ (Luca 1, 80), după cum a fost proorocit: „iată trimit pe Îngerul Meu înaintea feței Tale care va găti calea Ta înainte“ (Maleahi 3, 1).

În frământătura lutului și a lumei dospea aluatul Dumnezeirii așteptând timpul și pregătina lumea pentru condamnarea păcatului lui Adam și omorîrea omului celui vechiu pentru înnoirea vieții prin renașterea făpturii cuvântătoare.

„În lume era și lumea printr'Ânsul s'a făcut, dar lumea pe El nu L-a cunoscut“ (Ioan 1, 10). De aceea, plinindu-se proorocia lui Isaia ce zice: „un glas striga în pustie: gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui“ (Isaia 40, 3 sq.), Dumnezeu „a trimis un om, numele lui Ioan, ca să mărturisească de lumină“ (Ioan 1, 6). Nazireu vestitor al Nazarineanului, sf. Ioan Botezătorul „venind cu puterea lui Ilie“ (Luca 1, 17) pregătește Domnului un popor ales cu „inimi înfrânte și smerite“ pentru „a doua naștere“, fără de care nimeni nu poate intra în comuniune cu Dumnezeu și în Împărăția Sa.

Mijlocul acestei realizări l-a găsit „sfeșnicul

Luminei Divine", în lucrarea cea mai firească a celui ce vrea să scape de întinăciune: spălarea cu apă.

Icoanele ei în trecut.

Oglindit în potopul curățitor al pământului păcătoșit de păcate și ticăloșie (I Petru 3, 20), închipuit în împrejurarea mântuitoare a izbăvirii poporului ales, din robia Egiptului prin trecerea prin Marea Roșie (I Cor. 10, 1), chipul „botezului cu apă” al sf. Ioan Botezătorul n'a fost o noutate, ci o firească formă adecvată lucrării de purificare a ființei omenești, potrivit cuvintelor: „spălați-vă și vă curățiți, scoateți vicieșugurile din inimile voastre”.

Adăugând și împrejurarea vindecării lui Neeman Sirianul de lepră, prin scaldă de șapte ori în apele Iordanului, botezul cu apă, sf. Ioan îl împlinește ca remediu împotriva slinului, a leprei și a ticăloșiei păcatului.

Apa, ce spală negriciunea murdăriei și curăță bulgărul de aur din negrul pământ, apa ce înecă ființele răsvrătite împotriva lui Dumnezeu prin păcat, oare nu este ea — în aurora răsăritului de Soare a mântuirii și renașterii prin Hristos — cel mai potrivit element care să strălucească în stropi de rouă, întreaga creațără cuvântătoare?

Împlinirea.

Aceste motive binecuvântate ce au pregătit baia renașterii, au fost întărite și de Cuvântul Vieții, ce vine plecându-și capul sub mâna robului Său pentru a se boteza în apa Iordanului și după ce focul Dumnezeirii s'a pogorit în Iordan, Lumina și Harul au desăvârșit chipul spălării „cu Duhul sfânt și cu foc”.

În vederea acestei spălări Divine, st. Ioan striga: „vine după mine Acela care vă va boteza cu Duh sfânt și cu foc” (Mat. 3, 11). Cel fără de păcat și Dumnezeu, vine să îplinească toate cele necesare curățirii de păcat. Se supune smereniei pocăinței Cel ce a luat asupra-și întreaga vină a lui Adam cel din toate timpurile și din toate locurile.

Motivul acestei orânduiri este *ca să se plinească toată dreptatea*: Pocăința și mărturisirea care justifică, durerea și iertarea care sfințește, toate aceste condițiuni ale reabilitării trebuiau să pătrundă apele Iordanului ca să se întemeeze baia renașterii din apă și din Duh a sf. Botez prin care fiecare creștin, împăcându-se cu Dumnezeu prin Fiul Său, devine Fiu al lui Dumnezeu.

Dacă ar avea astăzi cineva vieța și vrednicia sf. Ioan Botezătorul, ar vedea ceriurile

deschizându-se asupra Pruncului ce se botează și ar auzi glasul Tatălui ce zice: „acesta este Fiul meu cel iubit” (Cazania).

Dumnezeasca orânduire.

Căci așa a rânduit marea iubire de oameni a lui Dumnezeu ca omului fără de suferință, prin suferința Fiului Său, să i se atribuie toate harurile sf. Duh, dela iertare până la îndumnezeire, prin baia pregătită de Fiul Său, în care se cuprinde toată drama suferinței și bucuriei iertării, dela naștere până la strigătul deplinei dureri și a Divinei iertări de pe cruce: „*săvârșitu-s'a*” și până la mormântul fără de care nu este înviere.

Ușă de intrare în comuniune cu Dumnezeu și Taină a comunicării harurilor și a darurilor absolut necesare pentru a putea participa la vieța cu Dumnezeu, Taina sf. Botez este cel dintâiu semn văzut al renașterii și al moștenirii cerești.

Odată împărtășit, are putere vecinică ca și vecinicia Duhului Sfânt, care L-a pecetluit și nu se mai repetă, după cum nu se mai repetă moartea Mântuitorului, al cărui chip este, dar neprimut, aduce osândă vecinică.

Odată primit, leagă de voia omului condiția ascultării de Voia lui Dumnezeu, deaceea omul este răspunzător pentru purtarea lui și păzirea sau nepăzirea hainei luminei cu care s'a îmbrăcat.

El se dă în pruncie pentru a înconjura primejdia morții, căci întâmplându-se să moară pruncul nebotezat, el se duce în întunerecul blestemului strămoșesc, iar părinții cad în păcatul celei mai crunte crime. Se mai dă în pruncie pentru că și pruncii și tinerii sunt chie-mați și datori a face numai fapte bune (Ef. 5, 9—15) dar arătat este, că fără de Darul Duhului Dumnezeesc noi nu putem face nicio faptă bună și plăcută lui Dumnezeu (Ioan 15, 4—5).

Consecințe.

Drept aceea purtând grija de a nu lăsa să treacă vremea nașterii din apă și din Duh pentru odraslele creștine ale familiei și societății creștine, toți creștinii pătrunși fiind de însemnătatea acestei mari și Dumnezești Taine, precum și de strălucirea Dumnezeirii ce, în sf. Treime, primește făgăduința și dorința omului de a sta în comuniune cu Dumnezeu, creștinii sunt datori a umbla în lume cu pază nu ca niște neînțelepți ci ca cei înțelepți, ca fiii luminei, în

bunătate, dreptate și adevăr, cercând ce este bine și plăcut lui Dumnezeu (cf. Ef. 5, 8—21).

Știind că botezul nostru este cu apă și cu Duh sfânt în toată viața noastră noi trebuie să fim împlinitori ai cuvântului: „Duhul să nu-l stingeți, proorociile să nu le defăimați, cereți tot ce este bun și faceți, iar de tot felul de rău să vă feriți“ (I Tess. 5, 19—22).

În acest fel duhul nostru și sufletul nostru și trupul nostru va fi păzit în toată întregimea fără prihană până la venirea Domnului nostru Iisus Hristos întru care botezându-ne am fost cu toții îmbrăcați (I Tess. 5, 23) și înfierea va fi spre fericirea noastră și spre slava lui Dumnezeu. Amin.

Ș T I R I

Sărbători fericite și An nou fericit

dorim tuturor prietenilor noștri !

Alegerile de episcopi. I. P. S. Sa Patriarhul a convocat colegiul electoral pentru alegerea noilor episcopi în locurile vacante și anume: pe ziua de 10. I. 1944 la Constanța, pe 11. I. la Buzău, pe 12. I. la Chișinău, pe 13. I. la Ismail, pe 14. I. la Hotin-Bălți și pe 15. I. la Argeș.

Sf. nșire de arhieru. P. S. Sa episcopul nostru Veniamin însoțit de p. protodiacon T. Roșca a luat parte Duminecă în 19 Decembrie a. c., la hirotonirea Arhimandritului Dr. Antim Angelescu întru Arhieru vicar al Mitropoliei Olteniei, luând numele de „Craioveanul“.

Hirotonirea P. S. Sale arhierului Antim s'a săvârșit într'un cadru impresionant în catedrala „Sf. Dumitru“ din Craiova, de către I. P. S. Sa Mitropolitul Nifon al Olteniei, PP. SS. LL. Veniamin al Caransebeșului și Emilian episcop-locotenent al Argeșului. Soborul celor 4 arhieru, 12 preoți și 7 diaconi, precum și răspunsurile Corului catedral de acolo, au produs impresie de mare praznic al ortodoxiei românești. Reprezentanții autorităților civile și militare, precum și mulțimea de credincioși au avut prilejul să vadă și să asculte splendoarea sfintei liturghii ortodoxe.

Măinezi, în 20 cor., P. S. Sa episcopul nostru Veniamin, însoțit de P. S. Sa Antim, noul Arhieru, a vizitat: biserica „Madona Dudu“, birourile și stabilimentele Mitropoliei, precum și căminul „Renașterei“.

Atât I. P. S. S. mitropolit Nifon, cât și P. S. Antim, noul vicar au remarcat în cuvântările rostite, semnificația înaltă a participării pentru întâia oară a unui Ierarh de peste munți la hirotonirea unui arhieru din Țara Românească.

„Altarul Banatului“, revistă de zidire sufletească și de știință teologică a Eparhiei Caransebeșului, Nr. 1-2, pe Ianuarie-Februarie 1944 a apărut înaintea ss. sărbători. Cuprinsul: P. S. S. Veniamin: Către cetitori; prot. stavr. R. G. Ancușă: Lumina noastră este Hristos;

Arhim. Dr. L. Busuioc: Creștinismul, religia progresului; Prof. Dr. Z. Munteanu: Familia bănățeană; Cons. ref. epar. N. Cornean: La „Altarul Banatului“; Cons. ref. epar. I. r. A. Moaca: Lipsa de morală; Prof. Dr. Gh. Cotoșman: Din istoria contemporană a istoriei Caransebeșului; Presb. P. Toma, secr. epar.: Ceva despre misiunea unei reviste bisericești; Prof. Dr. M. Chialda: Legea lui Dumnezeu în psalmul 119; Prof. Dr. M. Bănescu: Monografia sociologică, un mijloc de cunoaștere a parohiei; Presb. O. Tursa, spiritual: Meditații despre bine și conștiință; Prof. Dr. P. Rezuș: Prolegomene la o istorie a filosofiei religioase românești; Comentarii; Portrete ortodoxe; Recensii și note bibliografice; Cronica. Redactor: Prof. Dr. P. Rezuș, prof. de Acad. teol., administrator: Protodiacon T. Roșca. Nr. 1-2 are 92 pagini. Abonamentul anual 800 Lei, pentru instituții 1200 Lei, un număr 150 Lei.

Revista aceasta înseamnă un efort serios și un remarcabil pas către progres, realizat între împrejurări destul de grele. Pentru preoți revista este un izvor de noi puteri, sau după cuvântul P. S. Episcop Veniamin, un „altar de pe care să cadă cât mai bogată hrană duhovnicească pentru toți cei dornici de ea“. „Foaia Diecezană“ care, ca și până acum, de 56 ani brazdează înainte ogorul duhovnicesc din eparhia Caransebeșului, salută cu bucurie această nouă tribună, reclamată de complexitatea vremurilor și a noilor cerințe, și-i urează deplină izbândă!

La Târnăveni s'a desvelit la 6. XII. a. c. bustul marelui bărbat al Neamului *Octavian Goga* în prezența Doamnei V. Goga și a unei mari asistențe, venită din toate părțile Țării. S'au ținut mai multe discursuri în cari s'a evidențiat uriașa personalitate a poetului pămîmirei noastre și contribuția neprețuită adusă pe altarul Patriei pentru *unitatea noastră națională* și pentru consolidarea și progresul ei pe toate terenele vieții publice. Cu acest prilej dl prof. Aurel Popa, secr. gen. al Min. Cultelor a publicat un magistral articol despre binecuvântata activitate a marelui dispărut, care se încheie cu cuvintele: „Trimis de Dumnezeu, în iubirea fără margini pentru neamul românesc, în ceasuri de negrăită durere, în pragul perzaniei pentru păcatele noastre, cu un eroism sublim, gata să înfrunte toate puterile răului, Mareșalul Conducător ia moștenirea tuturor martirilor dreptății noastre, oprește pravălirea, întregeste o parte din hotare... dă nădejde tuturor.“

Mortul dela Ciucea curând, curând va fi răzbutat“. (Țara).

La Sighișara s'a desfășurat în 12 XII a. c. solemnitatea desvelirii bustului cărturarului *Horia Teculescu*, dela a cărui moarte prematură s'a împlinit un an și 3 luni, ridicat din partea despărțământului local al „Astrei“. S'au rostit numeroase cuvântări, în fața unei numeroase asistențe, cari au subliniat personalitatea covârșitoare a celui dispărut, pe teren cultural-național și marele suflet și dragostea de neam, precum și bogata activitate dezvoltată pe toate terenele vieții obștești.

Concert de Colinde a aranjat Duminecă în 19 Decembrie a. c. Corul Reuniunii române din Caransebeș în biserica noastră catedrală. Concertul a fost compus din coruri, executându-se colinde de T. Popovici, D. Cucu, Tchaikowsky, Chirescu, Oancea etc. Intre Coruri cons. ref. N. Cornean a ținut o disertație despre colinde. E vrednică de subliniat osteneala pe care dl căpitan

N. Manole o depune în jurul perfecționării Corului nostru și a îmbogățirii repertoriului cu bucăți religioase.

Preotul Petru Boeriu din Poiana, colaboratorul nostru a intrat de curând în Clerul Militar. Deși suntem mândri că dintre preoții noștri distinși se recrutează Clerul Armatei, încercăm totuși o durere în momentul despărțirii de un prețios colaborator.

Editura Institutului Biblic și de Misiune prezintă *Psallirea*, tradusă de I. P. S. Patriarh *Nicodim*. Cartea de câpătăiu a creștinului ortodox, tipărită în două culori, cu vechi gravuri bisericești, cu slovă mare și citeată, pe hârtie bună, preț absolut modest. Depozitul: Institutul Biblic și de Misiune, str. Antim 29, București.

Librăria Institutului Biblic și de Misiune s'a mutat în Calea Griviței Nr. 125 (între Gara de Nord și str. Buzești). Telefon 3.31.76. Bogat asortată cu literatură religioasă și universală, cărți de ritual, obiecte bisericești, icoane de toate mărimile, papetărie și tot soiul de rechizite.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 7419 Bs. 1943.

NOTĂ OFICIALĂ.

Prea Cuc. protopopi și **Cuc.** noștri preoți sunt invitați ca **Sâmbătă** în 1 Ianuarie 1944, să săvârșească după Sf. Liturghie îndătinatul **Te-Deum** de anul nou, implorând harul Tatălui **Ceresc** asupra poporului Său drept credincios, izbăvindul de primejdia dușmanilor văzuți și nevăzuți și ca să binecuvânteze începutul și curgerea anului ce vine cu harul iubirii Sale de oameni, dăruindu-ne vremi cu pace, depărțând dela noi toată ura, vrăjmășia și toate patimile cele stricătoare de suflet, ca astfel întărindu-ne în dreapta credință să ne facă grabnici spre lucrarea faptelor celor bune și spre împlinirea iarăși a tuturor poruncilor Sale.

Se vor înălța rugăciuni pentru **M. Sa Regele** și **Conducătorul Statului**.

La această doxologie se vor invita toate autoritățile locale, spre a lua parte.

Caransebeș la 18 Decembrie 1943.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Secretar eparhial:
Pr. Petru Toma

Nr. 7252 E./1943.

CONCURS.

Episcopia ort. rom. a Caransebeșului, conform Codului funcționarilor publici, publică concurs, pentru ocuparea următoarelor posturi:

1. Un post de ȘEF DE SERVICIU fără gradații (casier), retribuit, conform grupei A 9 tip 24, cu 14.100 lei plus adăusul de scumpete de 9490 lei, apoi chiria și ajutorul familiar.

2. Un post de ȘEF DE BIROU fără gradații, retribuit, conform grupei A 9 tip 27, cu 9000 lei plus adăusul de scumpete de 7050 lei, apoi chiria și ajutorul familiar.

3. Un post de IMPIEGAT fără gradații, retribuit, conform grupei A 9 tip 33, cu 5300 lei plus adăusul de scumpete de 4340 lei, apoi chiria și ajutorul familiar.

Cererile vor fi înaintate Consiliului eparhial în termen de 30 zile libere dela apariția acestei publicațiuni în „Foaia Diecezană” și vor fi însoțite de actele cerute de Codul funcționarilor publici.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, secția economică, ținută la 10 Decembrie 1943.

Episcop:

2-2

Consilier referent:

† **VENIAMIN**

Dimitrie Sgăverdia

CONCURS.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial No. 6268 B./1943, din 9 Noembrie 1943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru ocuparea postului de paroh la parohia I-a de clasa II-a din comuna **Criciova**, protopresbiteratul Logojului, devenită vacantă în urma răposării preotului **Silviu Secoșan**.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială care constă din: 28 jughere 480 stj. p. arabil și 1 jug. livadă.

2. Un intravilan în întindere de 800 stj. p.

3. Preotul ales se va îngriji singur de locuință. Consiliul parohial, deocamdată în mod provizoriu, dă drept locuință noului ales casa bisericii cu supraedificatele ei și cu intravilan de jumătate jug.

4. Venitele stolare uzitate.

5. Din venitele de mai sus, preotul ales, conform normelor în vigoare, va avea să cedeze jumătate văduvei răposatului preot **Silviu Secoșan**, pe timpul anului de văduvie al acesteia.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini conștiincios datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea calificația cerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. Sale Păr. Episcop eparhial, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Criciova, prin P. On. Oficiu protopresbiterat la Logojului.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila necunoștințare a P. On. protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta idexteritatea în cânt, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alege.

Criciova, din ședința consiliului parohial, din 28 Noemvrie 1943.

2-3 Președinte : Secretar :
Pr. ADRIAN GROZA adm. par. SIMION BIRIESCU

În conțelegere cu Oficiul protopresbiterial al Logojului
Dr. AUREL MIHAESCU, protopresbiter.

Nr. 7126 B./1943.

Acest concurs se aprobă și se publică, cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial din 3 Martie și respectiv 14 Aprilie 1914, Nr. 3028 B., ridicat și la valoare de concluz sinodal, cu concluzul N. protoc. 22/1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 258/1928 din 13 Nov. 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunei preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută în 7 Decemvrie 1943.

Episcop: Consilier referent:
† VENIAMIN Prot. Romul G. Ancușa

Nr. 7127 B. 1933.

Concurs

Renunțând Adunarea parohială din Iersig la dreptul ei de alege, se publică concurs, cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru întregirea, prin numire din partea Consiliului eparhial, a parohiei vacante de cl. III-a din comuna Iersig, protopopiatul Bocșei-Montane.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extindere de 35 jug. 292 stj. cad., arabil 26 jug. 236 stj., fânaț 9 jug. 56 stj.

2. Stola uzitată.

3. Birul parohial o măsură (20 litrii) porumb sau grâu.

4. Locuință în casa parohială.

II. Indatoriri:

Preotul numit este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica în fiecare Duminecă și sârbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului numit.

Cererile de concurs însoțite de documentele cunite și adresate Consiliului eparhial, se vor înainta P. On. Oficiu protopopesc din Bocșă-Montană.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută la 7 Decemvrie 1943.

Episcop: 3-3 Consilier referent:
† VENIAMIN Prot. Romul G. Ancușa

LIBRĂRIA DIECEZANĂ din Caransebeș

a primit un stoc important de

OBIECTE BISERICEȘTI

anume: cruci, cutii de botez,
potire, prapori mari
din mătăsă de Lyon,
côpii, candelă, cădelnițe,
pahare pentru mir, cană pentru apă
și vin, cununii etc.

Aducem la cunoștința iubiților noștri cetitori precum și P. C. Preoțimi, că

a apărut

Calendarul Românului

pe anul bisect 1944

- Al LVI-lea an de apariție.
- Șematismul complet al Eparhiei noastre.
- Foarte bogat cuprins literar.
- Data tuturor târgurilor de peste an din Banat și Transilvania.
- Prețul unui exemplar este de **100 Lei.**